

593

Διαθήκη

φ. 314^r

/ Φ 339

/ [+ Εἰς δ]όξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1685/ ἐν μηνὶ Γεναρίου 19/
ἐπειδὴν καὶ οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων / [οἶδεν] τὴν τελείωσιν αὐτοῦ οὐδὲ τὴν ὥρα οὐδὲ
τὴν ἡμέρα κατὰ τοῦ Κυρίου τὸν λόγον διὰ τοῦτον καὶ ὁ κύρ Γεώργης / [...]ρλέτης
εὐρισκόμενος εἰς ἀσθένεια καὶ [[ις]] γηραλέος φοβιζάμενος τὸν ἄωρον θάνατον /
μὴν τὸν καταλάβη ἀφνίδια καὶ μείνει ἀδιόρθωτος ἐπροσκάλεσεν ἐμένα τὸν ὑπο-
γρά / φοντα νοτάριο ἵνα τοῦ ποιήσω τὴν μπαροῦσαν διαθήκην σῶον γὰρ ἔχειν τὸ
νοῦ ἀκεραία / τὴν γλωτταν πρὸς λαλιά καθαρά τὰς ἀκοὰς καὶ ἐν μπρώτοις ἀφήνει
πᾶσιν τοῖς ἐν χριστια / νοῖς τὴν ἐν Κυρίου ἀγάπη καὶ τετελειωμένη συνχώρεσιν,
ἔπειταν ζητεῖν καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια / παρ' αὐτῶν, εἶτα λέγειν πῶς ἀφήνει ὁλωνῶν
τοῦ τῶν παιδιῶν τὴν εὐχὴν τοῦ ἀφέντην τοῦ Χριστοῦ / καὶ τῆς κυρίας Θεοτόκου
καὶ τὴν ἐδικήν του λέγοντας πῶς ἀποσβιώσειν ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον νὰ / τὸν
ἐνταφιάσουσιν εἰς τὴν ἐνορίαν του εἰς τὸ Μέγα Θεολόγον εἶταν λέγειν πῶς ἀφήνει τῆς
θυ / γατέρας του τῆς Λαμπρινῆς ἀπὸ τὸ ἀπέλι ὅπου ἔχειν εἰς τὰς Προσάρες τὸ σύν-
μπλιο τῆς / Μαργαρίτας τοῦ Μπακάλου καὶ τοῦ ἀφέντη Ντελλα-Ρόκκα ἀπὸ τὸ αὐτὸν
πρᾶμα ἓνα κομμά / τιν ἀρχινώντας ἀπὸ τὴν μποταμοσυκιά ποῦναι ἀπὸ πανωθιὸ
τοῦ πηγαδιοῦ νὰ βγῇν / πέρα στῆς Μαργαρίτας τοῦ Μπακάλου στὸ μεσακὸν συκι-
δάκι. Ἀκόμη καὶ τὸ σπίτιν ὅπου / ἔχει ἐκεῖ στὸ ἴδιο πρᾶμα τὸ ἀφήνει τῆς αὐτῆς
Λαμπρινῆς καὶ τῆς θυγατέρας του τῆς Ἑρήνης / νὰ τὸ μοιράσουν εἰς τὴν μέσην νὰ
πάρη πᾶσαν μίαν τος τὸ ἑμισόν. Ἀκόμη ἀφήνει καὶ τοῦ γιου / του τοῦ Βασίλη ἓνα
κομμάτι ἀπὸ τὸ αὐτὸν ἄνωθεν πρᾶμα ἀπὸ τὸ καντοῦνι τοῦ σπιτιοῦν του ποῦ ἔχειν /
ἀγορὰ ἀπὸ τοῦ Κουρλέτην νὰ πάγη τὸ χαλαράκι νὰ κολλήσῃν στὰ μνημόρια εἰδὲ τὸ
ἀπομονά / ρι πρᾶμα του ἀφήνει τῆς ἄνωθές του θυγατέρας τῆς Ἑρήνης, εἰ δὲ τζι
λάκκους νὰ εἶναι καὶ / αὐτοῖν τῆς ἄνωθεν Ἑρήνης με τοῦτον νὰ ἔχη καὶ ἡ Λαμπρινὴ
τὸ σπάτζιο νὰ μπαينو / βγαίνῃ στὸ σπίτιν τῆς τὸ πηγάδιν πέφτειν εἰς τὴν μπάρτην
τῆς Λαμπρινῆς νὰ τῷχη νὰ / πορεύγεται ὡς θέλει καὶ ἂν ἴσως καὶ κατοικήσου
ἐκεῖ καὶ τὰ ἄλλα ἄνωθεν παιδία νὰ κάνουν μο / νοπάτιν ἀπόξων ἀπὸ τὸν τράφον νὰ
πηγαίνου στὸ πηγάδι νὰ παίρνου νερόν νὰ πορεύουνται δι / ἃ νὰ μὴν μπατζάρου
τὸ πρᾶμα τζὴ Λαμπρινῆς. Ἀκόμη λέγειν πῶς τὸ σπίτιν ὅπου κάθεται ἡ / θυγατέρα
του ἡ Ἑρήνη εἶναι ἀπὸ λόγουν του καὶ ἀφήνει τῆς τον με μπάκον καὶ με βουτζι
ποῦ εἶχεν ἐκεῖ / καὶ ὡς καθὼς εὐρίσκεται. Ἀκόμη καὶ τοῦτον τὸ σπιτάκιν τὸ σύν-

μπλιο τοῦ μαστροῦ Γεώργη τοῦ Γιακου / μῆ εἶναι τῆς Λαμπρινῆς ποὺ τῆς τῶφηκε ἡ μάναν της. Ἀκόμη λέγειν πὼς ἤδωκε τοῦ υἱοῦ του τοῦ / Βασίλη βούδια ἡμεραν καὶ ἄγρια καὶ ἀγελάδα μοναχικὴν του καὶ ἀγελάδα μισιάρικη. Ἀ / κόμη ἤδωκέ του λέγειν καὶ ἄσπρα καὶ ἐγόρασεν κτήματα καὶ αὐτινοῦ ποτὲ λέγειν δὲν τοῦδω / κε ἓνα μπουλάρι. Ἀκόμη ἔχειν μὲ τὸ μαστροῦ Γεώργην τοῦ Καγιά[[κουμη]]φου ἀφήνει τὴν μπάρτη του / τῆς ἄνωθεν Λαμπριανῆς μὲ τοῦτον νὰ δώσῃν τοῦ παπᾶ Πέτρου ἓνα ρεάλι διὰ μνη / μόσυνόν του. Ἔτι ρωτηθεὶς παρ' ἐμοῦ τοῦ νοτάριου εἰ ἔχει παραγγεῖλει τί ἕτερον καὶ / εἶπε μου οὐχὶν εἰ μὴ εἰ μὴ ἡ παροῦσαν του διαθήκη θέλει νὰ εἶναι στερεὰ βεβαία [καὶ ἄ] / χάλαστην καὶ ὅποιο παιδὶ λέγειν ἤθελε ἔβγῃν ἀπ' ὅ,τι ἐπαράγγειλε καὶ σκανταλίσειν [εἷς] / περ τοῦ ἄλλου τος καὶ δὲ μείνου εἰρηνικὰ νὰ ἔχουν τὴν κατάραν τοῦ ἀφέντην τοῦ Χριστοῦ / καὶ τῆς Παναγίας καὶ τὴν ἐδικήν του καὶ τὰ ἐξῆς λέγοντας πὼς τίς ὅσες διαθήκες ἤθέ / λασιν βρεθῇν πρωτύτερου καμωμένες νὰ μὴν ἀξίζουσιν πάρεξ ἐτούτῃ νὰ ἔχῃν τὸ κύρος / καὶ ἀνέκοπτον παρακαλώντας καὶ ἀξιοπίστους μαρτύρους οἱ ὅποιοι γράφουν ὑπὸ χειρός τος. / Ἀκόμη λέγειν πὼς ἔχειν κ' ἓνα βουτζὶ τοῦ υἱοῦν του δοσμένο. —

/ — Ἰωακεῖμ ἱερομόναχος Πολυκρέτη μαρτυρῶ. —

/ — Ἰωάννης Καρατζιᾶς μάρτυρας τὰ ἄνωθε.

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

594

Ἀγοραπωλησία

φ. 314^v

/ Ἐβγαλμένη

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1685 / Γεναρίου 24 / εἰς τὸ ἀργαστήριον τοῦ μαστροῦ / Ἰωάννη Νταμούλη ἐδῶ παρὼν ὁ αὐτὸς μαστροῦ Ἰωάννης καὶ ἀπὲ τὸ ἄλλο μέρος ὁ μπάρμπας του / ὁ καραβο / κύρης / ὁ κύρ / Μιχέλης Νταμούλης λέγοντας ὁ ρηθεὶς καραβοκύρης κύρ Μιχέλιος τὸ πὼς νὰ ἔχῃν καὶ νὰ τοῦ εὗρίσκε / ται ἀπὲ γονικόν του ἓνα κομμάτιν χωράφιν εἰς τὸ μέρος τῆς Ψαραλυκῆς τὸ σύνμπλιο τῆς / ἄνωθεν Ψαραλυκῆς καὶ τοῦ χωραφιοῦ τῆς ἀρχόντισσας Ἀντριάνας Σπανοπούλου τὸ ὁ / ποῖο χωράφιν καθὼς εὗρίσκεται μὲ ὅλα του τὰ δικαιώματα καὶ μὲ πᾶσαν του ποσέσον / ἀπὸ τὴν σήμερον ὁ ἄνωθεν εἰρημένος / καραβοκύρης / κύρ Μιχέλης τὸ δίνει καὶ παραδίνει τὸν καὶ πωλεῖ τὸν τοῦ ἄ / νωθεν μαστροῦ Ἰωάννη οὐ διὰ ρεάλια δέκα ἦτοιν νούμερο 10 / καθὼς ἔβαλαν τὰ αὐτὰν μέρη καὶ / ἐπόκοψάν